

Arrest

nr. 246 840 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Victoria Moretus
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die loco advocaat V. Moretus verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

Naam: K.

Voornaam: O. A.

Geboortedatum: 15.02.1977

Geboorteplaats: Banga

Nationaliteit: Liberia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum. Betrokkene is evenmin in het bezit van een verblijfstitel.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verkrachting - op een kind onder de 10 jaar, feiten waarvoor hij op 20.06.2017 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding. Zo blijkt uit het arrest dd. 20.06.2017 dat betrokkene een zeer jong meisje (net nog geen 6 jaar) verkrachtte: “De handelwijze van de beklaagde getuigt van een manifest gebrek aan respect voor de seksuele integriteit van het nog bijzonder jonge slachtoffer. Door zijn handelingen heeft de beklaagde op brutale wijze seksueel misbruik gemaakt van zijn slachtoffer. Gelet op de aard van de bijzondere ernst van de feiten, de omstandigheden waarin deze werden gepleegd en de persoonlijkheid van de beklaagde is het hof van oordeel dat het opleggen van een maatschappelijke terechtwijzing onder de vorm van een strenge effectieve hoofdgevangenisstraf noodzakelijk is”. Gezien de bijzondere ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen

ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende in het verleden verschillende verzoeken in om internationale bescherming te verkrijgen. Betrokkene diende op 08.11.2010 een eerste verzoek in. Dit verzoek werd op 28.03.2011 afgewezen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 12.07.2011 werden zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus hem geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 08.07.2015 een tweede verzoek in. Op 29.09.2015 werd er door het CGVS besloten om deze aanvraag in overweging te nemen. Op 08.03.2018 werd ook zijn tweede verzoek afgewezen door het CGVS. Dit werd hem ter kennis gebracht op 09.03.2018. In de beslissing staat geschreven dat betrokkene op geen enkel vlak aannemelijk wist te maken dat er in zijn hoofde enig risico is bij terugkeer naar Liberia. Betrokkene tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. We wensen dan ook te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming meermaals onderzocht werden en niet gegrond werden bevonden. Betrokkene vulde op 08.12.2020 een vragenlijst “recht om gehoord te worden” in. Hierin verklaart hij sinds 2010 in België te verblijven. De betrokkene verblijft dus reeds lange tijd in België en heeft zijn sociaal netwerk hier dan ook in grote mate uitgebouwd. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat

betrokkene niet vrijwillig zal terugkeren naar zijn land van herkomst. Zo verklaart betrokkene ook zelf uitdrukkelijk dat hij niet wenst terug te keren naar Liberia omdat hij er geen huis of werk heeft. Er dient dan ook te worden besloten dat er een risico bestaat op onderduiken.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verkrachting op een kind onder de 10 jaar, feiten waarvoor hij op 20.06.2017 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding. Zo blijkt uit het arrest dd. 20.06.2017 dat betrokkene een zeer jong meisje (net nog geen 6 jaar) verkrachtte: "De handelwijze van de beklaagde getuigt van een manifest gebrek aan respect voor de seksuele integriteit van het nog bijzonder jonge slachtoffer. Door zijn handelingen heeft de beklaagde op brutale wijze seksueel misbruik gemaakt van zijn slachtoffer. Gelet op de aard van de bijzondere ernst van de feiten, de omstandigheden waarin deze werden gepleegd en de persoonlijkheid van de beklaagde is het hof van oordeel dat het opleggen van een maatschappelijke terechtwijzing onder de vorm van een strenge effectieve hoofdgevangenisstraf noodzakelijk is".

Gezien de bijzondere ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene vulde op 08.12.2020 een vragenlijst "recht om gehoord te worden" aan. Uit zijn verklaringen blijkt dat betrokkene sinds 2010 in België verblijft, dat hij niet in het bezit is van enige identiteitsstukken en dat hij een prostaat probleem heeft. In verband met dit medisch probleem verklaart betrokkene echter uitdrukkelijk dat hij nog in staat is om te reizen. Hij bewijst zijn verklaringen ook niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Betrokkene verklaart verder dat hij in België een duurzame relatie, 1 dochter en zijn familie heeft. Zijn huidige vriendin heet K. M.. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt ook dat hij door verschillende familieleden bezocht werd in de gevangenis, waaronder zijn dochter, stiefdochter, zijn voormalige partner, zijn broer, schoonbroer en verschillende neven. Zijn familie bezocht hem voor het laatst in januari 2020. In het administratief dossier kon teruggevonden worden dat zijn voormalige partner, I. G., hun dochter, M., en stiefdochter zich tot op heden in een asielprocedure bevinden. Zijn voormalige partner blijkt reeds sinds 2015 in het Rijk verblijven, waardoor het erg opvallend is dat zij na 5 jaar plots internationale bescherming verzoekt. Hierover dient opgemerkt te worden dat de voormalige partner en kinderen van de betrokkene zelf geenszins verplicht worden België te verlaten. Zij kunnen hun procedure verderzetten en zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Liberia of een andere plaats waar betrokkene zou verblijven. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)).

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit de verklaringen van betrokkene blijkt bovendien dat hij momenteel een relatie heeft met K. M.i. Er kan dan ook besloten worden dat zijn relatie met I. G. beëindigd werd en dat hij niet langer een gezin vormt met I. G. en met dochter I. M. O.. Betrokkene heeft bovendien inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt, door bijzonder ernstige

handelingen te stellen ten opzichte van een minderjarig slachtoffertje. De feiten getuigen allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn eigen kinderen en familieleden. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn vriendin en kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit is zodanig dat zijn familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Betreffende zijn huidige duurzame relatie met K. M.i dient te worden opgemerkt dat zij niet officieel samenwonen en dus geen gemeenschappelijke huishouding hebben.

Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Betreffende zijn overige in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn in België verblijvende familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Tot slot verklaart betrokkene dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij als getuige bepaalde informatie doorgaf aan de politie. Betrokkene diende in dit verband in het verleden verschillende verzoeken in om internationale bescherming te verkrijgen.

Betrokkene diende op 08.11.2010 een eerste verzoek in. Dit verzoek werd op 28.03.2011 afgewezen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 12.07.2011 werden zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus hem geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 08.07.2015 een tweede verzoek in. Op 29.09.2015 werd er door het CGVS besloten om deze aanvraag in overweging te nemen. Op 08.03.2018 werd ook zijn tweede verzoek afgewezen door het CGVS. Dit werd hem ter kennis gebracht op 09.03.2018. In de beslissing staat geschreven dat betrokkene op geen enkel vlak aannemelijk wist te maken dat er in zijn hoofde enig risico is bij terugkeer naar Liberia. Betrokkene tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. We wensen dan ook te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming meermaals onderzocht werden en niet gegrond werden bevonden. Een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook evenmin aangenomen worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verkrachting op een kind onder de 10 jaar, feiten waarvoor hij op 20.06.2017 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding. Zo blijkt uit het arrest dd. 20.06.2017 dat betrokkene een zeer jong meisje (net nog geen 6 jaar) verkrachtte: "De handelwijze van de beklaagde getuigt van een manifest gebrek aan respect voor de seksuele integriteit van het nog bijzonder jonge slachtoffertje. Door zijn handelingen heeft de beklaagde op brutale wijze seksueel misbruik gemaakt van zijn slachtoffertje... Gelet op de aard van de bijzondere ernst van de feiten, de omstandigheden waarin deze werden gepleegd en de persoonlijkheid van de beklaagde is het hof van oordeel dat het opleggen

van een maatschappelijke terechtwijzing onder de vorm van een strenge effectieve hoofdgevangenisstraf noodzakelijk is". Gezien de bijzondere ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene diende in het verleden verschillende verzoeken in om internationale bescherming te verkrijgen. Betrokkene diende op 08.11.2010 een eerste verzoek in. Dit verzoek werd op 28.03.2011 afgewezen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 12.07.2011 werden zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus hem geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 08.07.2015 een tweede verzoek in. Op 29.09.2015 werd er door het CGVS besloten om deze aanvraag in overweging te nemen. Op 08.03.2018 werd ook zijn tweede verzoek afgewezen door het CGVS. Dit werd hem ter kennis gebracht op 09.03.2018. In de beslissing staat geschreven dat betrokkene op geen enkel vlak aannemelijk wist te maken dat er in zijn hoofde enig risico is bij terugkeer naar Liberia. Betrokkene tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. We wensen dan ook te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming meermaals onderzocht werden en niet gegrond werden bevonden. Betrokkene vulde op 08.12.2020 een vragenlijst "recht om gehoord te worden" in. Hierin verklaart hij sinds 2010 in België te verblijven.

De betrokkene verblijft dus reeds lange tijd in België en heeft zijn sociaal netwerk hier dan ook in grote mate uitgebouwd. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat betrokkene niet vrijwillig zal terugkeren naar zijn land van herkomst. Zo verklaart betrokkene ook zelf uitdrukkelijk dat hij niet wenst terug te keren naar Liberia omdat hij er geen huis of werk heeft. Er dient dan ook te worden besloten dat er een risico bestaat op onderduiken. Betrokkene vulde op 08.12.2020 een vragenlijst "recht om gehoord te worden" aan. Betrokkene verklaart hierin dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij als getuige bepaalde informatie doorgaf aan de politie.

Betrokkene diende in dit verband in het verleden verschillende verzoeken in om internationale bescherming te verkrijgen. Betrokkene diende op 08.11.2010 een eerste verzoek in. Dit verzoek werd op 28.03.2011 afgewezen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 12.07.2011 werden zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus hem geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 08.07.2015 een tweede verzoek in. Op 29.09.2015 werd er door het CGVS besloten om deze aanvraag in overweging te nemen. Op 08.03.2018 werd ook zijn tweede verzoek afgewezen door het CGVS. Dit werd hem ter kennis gebracht op 09.03.2018. In de beslissing staat geschreven dat betrokkene op geen enkel vlak aannemelijk wist te maken dat er in zijn hoofde enig risico is bij terugkeer naar Liberia.

Betrokkene tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. We wensen dan ook te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming meermaals onderzocht werden en niet gegrond werden bevonden. Een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook evenmin aangenomen worden.

Vasthouding
(...)"

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13^{septies} opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In wat kan beschouwd kan worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 14 van het Verdrag tegen Foltering, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van artikel 13 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Noch in de beslissing tot terugleiding naar de grens, noch in de beslissing tot vasthouding wordt enige motivatie opgenomen omtrent artikel 8 EVRM."

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten werd er wél gemotiveerd over verzoekers gezinsleven, doch op een wijze die niet draagkrachtig is en artikel 8 EVRM schendt.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het familieleven, gezinsleven én het belang van het kind in aanmerking te nemen.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Met betrekking tot het bestaan van een familie- en gezinsleven, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150). Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar het kan evengoed om een feitelijk gezinsleven gaan.

Tussen ouders en kinderen is er quasi altijd een gezinsband, ook als deze ouders gescheiden zijn (EHRM Berehab e.a. t. Nederland, 21 juni 1988, nr. 10730/84).

In casu is de sterk afhankelijke gezinsband tussen verzoeker en zijn dochter duidelijk. Verzoeker is vader van een vierjarig kindje. Zij woont bij haar moeder maar kwam verzoeker elke maand of tweemaal per maand bezoeken in de gevangenis totdat de covid-19 pandemie uitbrak (stuk 2). Het is duidelijk dat verzoekers dochter een goede band heeft met haar vader.

Voorts werd verzoekers dochter nog niet erkend door haar vader omdat hij al in de gevangenis zat toen ze geboren werd. Verzoeker zou de erkenningsprocedure opstarten zodra hij in vrijheid werd gesteld.

Het staat vast dat het bestaan van een familieleven, in de zin van artikel 8 EVRM, een feitenkwestie is waarbij de aanwezigheid van dichte persoonlijke banden doorslaggevend is. De facto familiebanden, en niet enkel relaties die voortvloeien uit een huwelijk, vallen dus onder de notie van familielevens. De band tussen verzoeker en zijn dochter is dus een feitenkwestie die de bescherming door artikel 8 EVRM niet in de weg staat.

Aan het bestaan van een gezinsleven, of aan de hechtheid hiervan, kan dan ook niet getwijfeld worden.

De bestreden beslissing stelt met betrekking tot het gezinsleven dat “de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Uit de verklaringen van betrokkene blijkt bovendien dat hij momenteel een relatie heeft met K.M. (...). Er kan dan ook besloten worden dat zijn relatie met I.G. (...) beëindigd werd en dat hij niet langer een gezin vormt met I. (...) en met dochter I.M.O. (...). Betrokkene heeft bovendien inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen

van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

(...) Betreffende zijn huidige duurzame relatie met K.M. (...) dient te worden opgemerkt dat zij niet officieel samenwonen en dus geen gemeenschappelijke huishouding hebben. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene."

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de (gebrekkig) toetsing aan artikel 8 EVRM niet werd uitgevoerd ten aanzien van verzoekers partner, K.M. (...). In het gevangenisdossier wordt het bewijs toegevoegd van de vele bezoeken die zij brengt aan haar partner terwijl die in de gevangenis verblijft (stuk 2). Verzoekers partner wordt duidelijk geïdentificeerd als zijn vaste partner, en dit reeds sinds 2017.

De duurzame relatie van verzoeker en zijn partner wordt geminimaliseerd omdat verzoeker niet samenwoonde met haar voordat hij naar de gevangenis moest. Echter, verzoeker heeft al bijna 5 jaar een relatie met haar en verzoeker en zijn partner zouden samenwonen nadat verzoeker de gevangenis zou verlaten. Daarbij draagt verzoeker bij in de kosten om haar huur te betalen (stuk 4).

Daarnaast stelt de bestreden beslissing verkeerdelijk dat verzoekers verwijdering geen enorm ontwrichtende impact zal hebben op het leven van zijn dochter omdat ze niet samenleven.

Nu verzoeker zich de laatste jaren in de gevangenis bevond was het inderdaad onmogelijk dat zijn dochter bij hem verbleef. Het is echter steeds de bedoeling geweest dat zijn dochter ook bij hem zou verblijven van zodra hij in vrijheid werd gesteld.

Bovendien blijkt eveneens uit de voorgelegde bezoekersoverzichten dat verzoekers ex-partner hem vaak samen met hun dochter komt bezoeken. Er werd tevens het bewijs voorgelegd van maandelijkse overschrijvingen van 100 tot 350 euro, overgeschreven aan de broer van verzoeker die het onderhoudsgeld in cash aan mevrouw I.G. (...) gaf ter financiële ondersteuning van hun gemeenschappelijke dochter (stuk 3).

Het zal daarbij tevens quasi onmogelijk worden hun affectieve band te onderhouden vanop afstand. Verzoekers dochter M. (...) is vier jaar oud, waardoor zij niet in staat is zelfstandig contact te onderhouden met haar vader. Zij zal hiervoor steeds afhankelijk zijn van de hulp van anderen, in het bijzonder haar moeder. Een vierjarig kind kan namelijk niet uit eigen beweging een telefoon- of Skypegesprek met haar vader tot stand brengen, laat staan hem op eigen houtje gaan bezoeken in Liberia – een land waar zij nooit in haar leven is geweest, geen enkele voeling mee heeft noch de taal van spreekt. Telefonische of online contacten tussen vader en dochter zullen onvermijdelijk erg moeizaam verlopen, gelet op haar zeer jonge leeftijd.

Daarbovenop beschikt verzoekers dochter niet over de Liberiaanse nationaliteit, aangezien zij bij haar geboorte niet erkend kon worden door haar vader. Hierdoor draagt zij net als haar moeder de Nigeriaanse nationaliteit. Dit vormt in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert wel degelijk een beletsel om haar vader te gaan bezoeken in diens land van herkomst.

Er werd door verwerende partij op geen enkel ogenblik onderzocht in hoeverre het mogelijk zou zijn voor verzoekers dochter om (al dan niet samen met haar moeder) haar vader te gaan bezoeken als Nigeriaanse onderdaan in Liberia, een land waar zij geen enkele binding mee heeft en niet over een verblijfsrecht beschikt.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat verzoekers dochter nog niet erkend werd door verzoeker en dus de familienaam van haar moeder draagt, wat voor administratieve problemen kan zorgen bij een bezoek aan Liberia.

Bij deze belangenafweging kan ten slotte geen abstractie worden gemaakt van het verbod dat aan verzoeker werd opgelegd om gedurende tien jaar het Schengengebied te betreden dd. 11 december 2020 (bijlage 13sexies).

Verwerende partij diende te onderzoeken in hoeverre er beletselen bestaan voor verzoekers dochter om haar vader te gaan bezoeken in Liberia gedurende de periode van tien jaar dat hij het grondgebied niet mag betreden, en of in de tussentijd indirecte contacten met internet en telefoon, die op initiatief van volwassen personen tot stand dienen te komen, volstaan om de affectieve band te onderhouden evenals of dit in het belang van het kind is.

In casu is het duidelijk dat er ernstige hindernissen bestaan voor verzoekers dochter om contact te onderhouden met haar vader, gelet op haar nationaliteit, haar zeer jonge leeftijd en gelet op het verbod om het Schengengebied te betreden gedurende 10 jaar.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met al deze feitelijke omstandigheden in haar beoordeling en ging hierdoor uiterst onzorgvuldig te werk.

*Het beschermde privéleven omhelst daarnaast erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit: "However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61), and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I), it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitute part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a "family life", therefore, the Court considers that the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect." (EHRM, GK, Üner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)*

Verzoekers privéleven bestaat onder andere uit het feit dat hij hier al zeer lang verblijft. Hij heeft hier namelijk quasi zijn volledig volwassen leven doorgebracht, heeft daardoor duurzame banden met zijn omgeving opgebouwd, is cultureel en economisch geïntegreerd, heeft hier een partner en dochtertje, vrienden, kennissen, ...

De bestreden beslissing bevat geen enkele motivatie over dit privéleven. Dit werd op geen enkele manier in rekening gebracht door verwerende partij.

Nu vaststaat dat er wel degelijk sprake is van een gezins- en privéleven, en verwerende partij hiervan op de hoogte was, moet er gekeken worden of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven.

*Elke lidstaat heeft het recht het verblijf en binnenkomst van vreemdelingen te controleren onder het EVRM. Het EVRM garandeert geen recht op verblijf of binnenkomst op zich, en in *Üner v. Nederland* stelt de Grote Kamer van het Hof daarbij in §54:*

*"(...) and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences. However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see *Dalia v. France*, judgment of 19 February 1998, Reports 1998-I, p. 91, § 52; *Mehemi v. France*, judgment of 26 September 1997, Reports 1997-VI, p. 1971, § 34; *Boultif v. Switzerland*, cited above, § 46; and *Slivenko v. Latvia* [GC], no. 48321/99, ECHR 2003-X, § 113)"*

Een lidstaat kan dus in geval van misdrijven een veroordeelde vreemdeling het land uitzetten, mits deze beslissing in overeenstemming is met wat voorzien is door de wet, noodzakelijk is in een democratische samenleving, en proportioneel ten opzichte van een legitiem doel, dus in zoverre het tweede lid van artikel 8 EVRM gerespecteerd werd.

In Üner t. Nederland zet de Grote Kamer nog eens de lijnen uit met betrekking tot artikel 8 EVRM in het geval er een misdrijf gepleegd werd. Er wordt aangegeven dat zelfs als de bepaling geen absoluut recht op niet-verwijdering inhoudt, de rechtspraak van het Hof wel erg duidelijk maakt dat er omstandigheden zijn waarbij een verwijdering aanleiding geeft tot een schending van het recht op een privéleven.

“Even if Article 8 of the Convention does not therefore contain an absolute right for any category of alien not to be expelled, the Court's case-law amply demonstrates that there are circumstances where the expulsion of an alien will give rise to a violation of that provision (see, for example, the judgments in Moustaquim v. Belgium, Beldjoudi v. France and Boultif v. Switzerland, cited above; see also Amrollahi v. Denmark, no. 56811/00, 11 July 2002; Yilmaz v. Germany, no. 52853/99, 17 April 2003; and Keles v. Germany, 32231/02, 27 October 2005).” (EHRM, GK, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §57)

Het Hof geeft in Uner t. Nederland aan wat de criteria zijn die gebruikt moeten worden om in te schatten of een inmenging in het privéleven noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is t.o.v. een legitiem doel:

“In the case of Boultif the Court elaborated the relevant criteria which it would use in order to assess whether an expulsion measure was necessary in a democratic society and proportionate to the legitimate aim pursued. These criteria, as reproduced in paragraph 40 of the Chamber judgment in the present case, are the following:

- the nature and seriousness of the offence committed by the applicant;
- the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled;
- the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period;
- the nationalities of the various persons concerned;
- the applicant's family situation, such as the length of the marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life;
- whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship;
- whether there are children of the marriage, and if so, their age; and the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled.

58. The Court would wish to make explicit two criteria which may already be implicit in those identified in the Boultif judgment: - the best interests and well-being of the children, in particular the seriousness of the difficulties which any children of the applicant are likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled; and - the solidity of social, cultural and family ties with the host country and with the country of destination. As to the first point, the Court notes that this is already reflected in its existing case law (see, for example, Şen v. the Netherlands, no. 31465/96, § 40, 21 December 2001, Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, no. 60665/00, § 47, 1 December 2005) and is in line with the Committee of Ministers' Recommendation Rec(2002)4 on the legal status of persons admitted for family reunification (see paragraph 38 above). As to the second point, it is to be noted that, although the applicant in the case of Boultif was already an adult when he entered Switzerland, the Court has held the “Boultif criteria” to apply all the more so (*à plus forte raison*) to cases concerning applicants who were born in the host country or who moved there at an early age (see Mokrani v. France, no. 52206/99, § 31, 15 July 2003). Indeed, the rationale behind making the duration of a person's stay in the host country one of the elements to be taken into account lies in the assumption that the longer a person has been residing in a particular country the stronger his or her ties with that country and the weaker the ties with the country of his or her nationality will be. Seen against that background, it is self-evident that the Court will have regard to the special situation of aliens who have spent most, if not all, their childhood in the host country, were brought up there and received their education there.” (EHRM, GK, Üner t. Nederland, 5 juli 2005, §§57-58)

Uw Raad bevestigde deze criteria in een arrest nr. 197 311 van 22 december 2017 en stelde als volgt:

“3.12. In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;

- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70)."

In het geval van vreemdelingen die veroordeeld werden voor een misdrijf dient bijgevolg te worden nagegaan of de uitwijzing noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is met het doel van de maatregel, in het bijzonder rekening houdende met de Boultif-criteria, quod non.

In casu moet er dus rekening gehouden worden met het belang en welzijn van verzoekers dochter en de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van verzoeker in België. Daarbij heeft verzoeker zij gehele gevangenisstraf uitgezeten.

Zoals uw Raad in hetzelfde arrest oordeelde volstaat het louter verwijzen naar het bestaan van strafbare feiten niet om beperkende verblijfsmaatregelen op te leggen:

"3.7. [...] Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval."

Verzoekers situatie is ingrijpend gewijzigd sedert het plegen van het strafbare feit vier jaar geleden. Hij is namelijk vader geworden van een dochtertje waardoor hij nieuwe perspectieven heeft gekregen en erg gemotiveerd is om voor haar welzijn zijn leven weer op de rails te zetten.

Gescheiden leven van zijn dochtertje en haar niet kunnen zien opgroeien door zijn verblijf in de gevangenis weegt erg zwaar op verzoeker waardoor hij zijn uiterste best wil doen om nooit meer in dezelfde positie te belanden.

Al deze elementen dienden in rekening te worden gebracht door verwerende partij, quod non.

Verzoekers hierboven geschetste familie-, gezins- en privéleven weegt dan ook veel zwaarder door dan het belang voor de Staat hem verwijderd te zien. Er kan niet worden ingezien waarom de maatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving noch proportioneel is.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka t. België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).”

Deze proportionaliteitstoets had conform de zogenaamde Boultif-criteria ook als element moeten in rekening brengen dat verzoeker reeds tien jaar in België verblijft waardoor hij een enorm sterk netwerk heeft uitgebouwd, én over een feitelijk gezinsleven beschikt met zowel zijn huidige partner van meer dan vier jaar als zijn eigen dochtertje met wie hij een bijzondere band heeft opgebouwd en voor wie het quasi onmogelijk zou zijn contact te onderhouden bij een verwijdering.

Zoals supra uiteengezet mag daarbij niet uit het oog worden verloren dat verzoekers dochter niet de nationaliteit bezit van verzoekers thuisland. Naast alle andere praktische en financiële aspecten vormt dit een ernstige belemmering van haar mogelijkheden om verzoeker te gaan bezoeken in Liberia.

De bestreden beslissing houdt daarenboven geen enkele rekening met het hoger belang van het kind. De bestreden beslissing vermeldt niets met betrekking tot de leeftijd van zijn dochtertje en de kwetsbare positie waarin zij zich bevindt. Nochtans wordt er aan deze gezinsband niet getwijfeld in de bestreden beslissing.

Het belang van ieder kind dat door de bestreden beslissing geraakt wordt dient een essentiële overweging te vormen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. In casu gaat het over verzoekers vierjarige dochter, die zal moeten opgroeien zonder haar vader en de manier waarop zij geraakt zal worden door de beslissing. Hiermee werd onvoldoende rekening gehouden door verwerende partij.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

“De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...”*

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”.

Overweging 22 van de Terugkeerrichtlijn verduidelijkt dat “[o]vereenkomstig het Verdrag van 1999 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen.”

Overweging 24 voegt hieraan toe: “In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend.”

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in ‘General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)’ van 29 mei 2013, het volgende:

“1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child,¹ and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context.”

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op.

"6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation."

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen.

"32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child."

Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt.

"42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development."

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435/99)

Het doel van artikel 8 EVRM is, zeker wanneer het jonge kinderen betreft, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een kind ontplooit en het kind stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, Uner v. the Netherlands, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Het EHRM heeft in het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 nog duidelijker gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

"109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; mutatis mutandis, Popov v. France, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135; and X v. Latvia [GC], no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount

importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”

Zeer recent heeft het EHRM in het arrest *Unuane t. Verenigd Koninkrijk* met unanimititeit bepaald dat de deportatie van een Nigeriaanse man met een strafblad een schending inhield van artikel 8 EVRM. De deportatie was een onevenredige inmenging in zijn gezinsleven omdat het hem van zijn kinderen scheidde. Er werd geen billijk evenwicht gevonden tussen het hoger belang van de kinderen van verzoeker en de vrees voor de openbare orde (EHRM, *Unuane t. Verenigd Koninkrijk*, 24 november 2020, nr. 80343/17):

“87. That being said, the Court has tended to consider the seriousness of a crime in the context of the balancing exercise under Article 8 of the Convention not merely by reference to the length of the sentence imposed but rather by reference to the nature and circumstances of the particular criminal offence or offences committed by the applicant in question and their impact on society as a whole. In that context, the Court has consistently treated crimes of violence and drug-related offences as being at the most serious end of the criminal spectrum (see, for example, *Maslov*, cited above, § 85; *A.W. Khan v. the United Kingdom*, no. 47486/06, § 40, 12 January 2010; *Dalia v. France*, 19 February 1998, § 54, Reports of Judgments and Decisions 1998 I; and *Baghli v. France*, no. 34374/97, § 48, ECHR 1999 VIII but see also *Lukic v Germany*, no. 25021/08, 20 September 2011 involving multiple convictions for fraud). In any event, the fact that the offence committed by an applicant was at the more serious end of the criminal spectrum is not in and of itself determinative of the case. Rather, it is just one factor which has to be weighed in the balance, together with the other criteria which emerge from the judgments in *Boultif* and *Üner*.

88. In the present case the Upper Tribunal did weigh those other criteria in the balance, albeit exclusively with reference to the applicant's partner. After all, having concluded that they had no hesitation in saying that it would be in the best interests of the children to remain in the United Kingdom with both of their parents and that it would be “unduly harsh” to separate them, they allowed his partner's appeal and those of the minor children including under Article 8 of the Convention. Although many of the factors relevant to applicant's partner's appeal were essentially the same as those relevant to his own, his appeal was dismissed on the sole basis there were no “very compelling circumstances” over and above those which had applied in respect of his partner.

89. In the Court's view, this conclusion is not reconcilable with Article 8 of the Convention. The Upper Tribunal itself acknowledged the strength of the applicant's ties to his partner and children, all of whom would stay in the United Kingdom. It also acknowledged that his partner and children needed him, and this need for parental support was particularly acute in the case of D on account of his medical condition and forthcoming surgery. Finally, it accepted that it was in the best interests of the children for him to remain in the United Kingdom, a factor which, according to the Court's case-law, must be accorded significant weight (see *Krasniqi v. Austria*, no. 41697/12, § 47 25 April 2017). Having regard to these careful and detailed findings by the Upper Tribunal, which must carry significant weight in the overall assessment of proportionality, the Court considers that in the circumstances of the present case the seriousness of the particular offence(s) committed by the applicant was not of a nature or degree capable of outweighing the best interests of the children so as to justify his expulsion. It therefore considers that the applicant's deportation was disproportionate to the legitimate aim pursued and as such was not “necessary in a democratic society”.

Er werd in casu op geen enkele manier rekening gehouden met het hoger belang van het kind en de impact van de bestreden beslissing op het kind. De bestreden beslissing stelt louter op algemene wijze dat (door middel van een ongeciteerde copy-paste van een niet nader bepaald arrest van uw Raad) dat de bijzondere plaats van het hoger belang en welzijn van het kind het niet onmogelijk maakt rekening te houden met andere belangen.

Nochtans is de enorme weerslag van de bestreden beslissing op verzoekers kind overduidelijk. Wanneer verzoeker aangehouden blijft (en bij uitbreiding nadien van het grondgebied verwijderd) zal zijn kind moeten opgroeien zonder haar vader nu hij het voorwerp uitmaakt van een verbod het Schengengebied te betreden gedurende tien jaar. Zijn kind zal haar mannelijk rolmodel verliezen,

zonder degelijk te kunnen begrijpen waarom verzoeker verdwijnt. Daarbij zullen de bestaande banden tussen hen volledig worden verbroken, en wordt hun de mogelijkheid ontzegd om hun hechte band verder uit te bouwen. Zoals supra aangetoond zal niet alleen haar recht om niet van de ouders te worden gescheiden worden aangetast, maar ook haar recht om rechtstreeks persoonlijk contact met verzoeker te onderhouden, nu dit zeer moeilijk zo niet onmogelijk blijkt als vierjarige die tevens niet de nationaliteit draagt van verzoekers thuisland, noch zijn familienaam.

Het is duidelijk dat verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, en de weerslag van de beslissing op haar. Het onderzoek van verwerende partij was dan ook uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij had terdege rekening moeten houden met alle feitelijke omstandigheden van het geval, quod non.

De bestreden beslissing schendt daardoor niet enkel artikel 8 EVRM, maar ook artikel 24 van het Handvest, door geen rekening te houden met het belang van het kind, en het bestaande gezinsleven van verzoekster en haar kinderen onvoldoende in rekening te brengen.

We kunnen dus het volgende concluderen. In casu is er prima facie een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte. De bestreden beslissing zorgt ervoor dat dit gezinsleven totaal verscheurd wordt, en dat verzoeker voor langere tijd zijn eigen dochter niet meer kan zien. De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door onvoldoende rekening te houden met verzoekers gezinsleven en de feitelijke omstandigheden.

Op basis van de Boultif-criteria kan onmogelijk besloten worden dat verzoekers verwijdering proportioneel is en noodzakelijk in een democratische samenleving. Verzoeker heeft zijn straf uitgezeten. Verzoeker heeft reeds meer dan vier jaar een relatie met een partner die over een onvoorwaardelijk verblijfsrecht in België beschikt en heeft een Nigeriaans vierjarig dochttertje op het Belgisch grondgebied, die ernstige moeilijkheden zou kennen om haar vader te bezoeken in Liberia, alsook om contact met hem te onderhouden.

Verwerende partij heeft bijgevolg ook onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind zoals vereist door artikel 74/13 Vw.

Verzoekende partij beschikt niet over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 8 en 12 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.”

3.2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 3 en 12 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 14 van het Verdrag tegen Foltering schendt.

Het enig middel is in die mate onontvankelijk.

3.2.3. De Raad wijst erop dat de in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing

ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, en 3° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel respectievelijk gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en dat zij evenmin in het bezit is van een verblijfstitel en dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, waarbij de verwerende partij preciseert: *"Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verkrachting - op een kind onder de 10 jaar, feiten waarvoor hij op 20.06.2017 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding. Zo blijkt uit het arrest dd. 20.06.2017 dat betrokkene een zeer jong meisje (net nog geen 6 jaar) verkrachtte: "De handelwijze van de beklagde getuigt van een manifest gebrek aan respect voor de seksuele integriteit van het nog bijzonder jonge slachtoffer. Door zijn handelingen heeft de beklagde op brutale wijze seksueel misbruik gemaakt van zijn slachtoffer. Gelet op de aard van de bijzondere ernst van de feiten, de omstandigheden waarin deze werden gepleegd en de persoonlijkheid van de beklagde is het hof van oordeel dat het opleggen van een maatschappelijke terechtwijzing onder de vorm van een strenge effectieve hoofdgevangenisstraf noodzakelijk is". Gezien de bijzondere ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."*

Met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet motiveert de verwerende partij ook waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk daar de verzoekende partij een risico vormt op onderduiken en omdat zij een gevaar is voor de openbare orde. Betreffende het risico op onderduiken wordt gemotiveerd: *"8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.*

Betrokkene diende in het verleden verschillende verzoeken in om internationale bescherming te verkrijgen. Betrokkene diende op 08.11.2010 een eerste verzoek in. Dit verzoek werd op 28.03.2011 afgewezen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 12.07.2011 werden zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus hem geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 08.07.2015 een tweede verzoek in. Op 29.09.2015 werd er door het CGVS besloten om deze aanvraag in overweging te nemen. Op 08.03.2018 werd ook zijn tweede verzoek afgewezen door het CGVS. Dit werd hem ter kennis gebracht op 09.03.2018. In de beslissing staat geschreven dat betrokkene op geen enkel vlak aannemelijk wist te maken dat er in zijn hoofde enig risico is bij terugkeer naar Liberia. Betrokkene tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. We wensen dan ook te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming meermaals onderzocht werden en niet gegrond werden bevonden. Betrokkene vulde op 08.12.2020 een vragenlijst "recht om gehoord te worden" in. Hierin verklaart hij sinds 2010 in België te verblijven. De betrokkene verblijft dus reeds lange tijd in België en heeft zijn sociaal netwerk hier dan ook in grote mate uitgebouwd. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat betrokkene niet vrijwillig zal terugkeren naar zijn land van herkomst. Zo verklaart betrokkene ook zelf uitdrukkelijk dat hij niet wenst terug te keren naar Liberia omdat hij er geen huis of werk heeft. Er dient dan ook te worden besloten dat er een risico bestaat op onderduiken." Betreffende het gevaar voor de openbare orde herhaalt de verwerende partij de motieven zoals hieromtrent reeds uiteen naar aanleiding van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij ook weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zoals weergegeven in de uiteenzetting van de feiten.

In de bestreden beslissing kunnen voorts op eenvoudige wijze de overwegingen in rechte en in feite worden gelezen die ten grondslag liggen aan de beslissing tot terugleiding naar de grens. Deze beslissing is gesteund op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Ook de overwegingen in feite worden weergegeven. Er wordt geduid dat de verzoekende partij met haar eigen middelen niet wettelijk kan vertrekken, dat zij niet in het bezit is van de vereiste reisdocumenten op het ogenblik van de arrestatie, dat zij manifest weigert op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt, dat er een risico tot een nieuwe schending van de openbare orde bestaat, waarbij in de beslissing tot terugleiding naar de grens de redenen voor deze vaststelling kunnen gelezen worden, alsook dat de verzoekende partij een risico op onderduiken vormt, waarbij in de beslissing tot terugleiding naar de grens eveneens redenen voor deze

vaststelling kunnen gelezen worden. Daarnaast wordt in de beslissing tot terugleiding naar de grens gemotiveerd dat de verzoekende partij op 8 december 2020 een vragenlijst invulde, dat zij verklaarde dat zij niet kan terugkeren naar het herkomstland omdat zij als getuige bepaalde informatie gaf aan de politie, dat zij in dit verband in het verleden verschillende verzoeken om internationale bescherming indiende, dat zij een eerste verzoek indiende op 8 november 2010, dat dit verzoek werd afgewezen op 28 maart 2011 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat op 12 juli 2011 haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd door de Raad, dat zij op 8 juli 2015 een tweede verzoek indiende, dat het Commissariaat-generaal op 29 september 2015 deze aanvraag in overweging nam doch op 8 maart 2018 afwees, dat in die beslissing geschreven staat dat de verzoekende partij op geen enkel vlak wist aannemelijk dat te maken dat er in haar hoofd enig risico is bij terugkeer naar Liberia, dat zij geen beroep aantekende tegen deze beslissing, dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming meermaals onderzocht werden en niet gegrond werden bevonden en een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook evenmin kan worden aangenomen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat noch in de beslissing tot terugleiding naar de grens noch in de beslissing tot vasthouding enige motivering terug te vinden is met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, herhaalt de Raad vooreerst dat vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding, zodat voormelde kritiek in zoverre gericht tegen de beslissing tot vasthouding niet dienstig is. Voorts stelt de Raad vast, zoals ook zal blijken uit wat volgt, dat uit de motieven van het bestreden bevel een onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt. De Raad ziet niet in en de verzoekende partij licht ook niet toe, wat de toegevoegde waarde zou zijn van een herhaling van deze motieven in de beslissing tot terugleiding naar de grens, noch op welke wijze de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van een beslissing tot terugleiding naar de grens zou verschillen van een dergelijke beoordeling in het kader van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus kunnen de motieven die het bestreden bevel onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de gebrekkige toetsing aan artikel 8 van het EVRM niet werd uitgevoerd ten aanzien van haar partner K.M., dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat over haar privéleven en geen enkele rekening houdt met het hoger belang van het kind en niets vermeldt over de leeftijd en de kwetsbare positie waarin zij zich bevindt, verwijst de Raad naar wat hieromtrent verder wordt uiteengezet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt op het eerste zicht niet.

3.2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt verder onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest en

artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt in dit kader een individueel onderzoek noodzakelijk.

De verzoekende partij maakt geen gewag van gezondheidsproblemen, zodat zij niet aantoont dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met bepaalde elementen met betrekking tot haar gezondheidstoestand.

De verzoekende partij maakt wel gewag van een gezinsleven en het hoger belang van haar minderjarig dochter. Zoals blijkt uit wat volgt, heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met voormelde elementen.

De Raad stelt dan ook op het eerste zicht vast dat *in casu* blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen die relevant zijn in de voorliggende zaak.

3.2.7. Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”. In *casu* is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de Terugkeerrichtlijn.

Zoals de verzoekende partij terecht stelt, vormt het belang van het kind een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging

van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Zoals blijkt uit wat volgt heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van het kind en dit meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

3.2.8. De verzoekende partij betoogt dat in het bestreden bevel wordt gemotiveerd betreffende haar gezinsleven, doch op een wijze die niet draagkrachtig is en artikel 8 van het EVRM schendt. Zij wijst erop dat, ingevolge artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de verplichting wordt opgelegd aan de verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het familieleven, gezinsleven en het belang van het kind in aanmerking te nemen. Betreffende het gezinsleven stelt zij dat het kan gaan om een *de jure* gezinsleven doch ook om een feitelijk gezinsleven, dat er tussen ouders en kinderen *quasi* altijd een gezinsband bestaat, ook als deze ouders gescheiden zijn, dat de sterk afhankelijke band tussen haar en haar dochter duidelijk is, dat zij vader is van een vierjarig kindje dat bij haar moeder woont maar elke maand één of twee maal op bezoek kwam in de gevangenis totdat de covid-19 pandemie uitbrak, dat het duidelijk is dat haar dochter een goede band heeft met haar vader. Zij wijst erop dat zij haar dochter niet heeft erkend omdat zij al in de gevangenis zat toen zij geboren werd en zij een erkenningsprocedure zou opstarten zodra zij in vrijheid werd gesteld. Zij wijst erop dat het bestaan van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM een feitenkwestie is waarbij de aanwezigheid van dichte persoonlijke banden doorslaggevend is, dat *de facto* familiebanden en niet enkel relaties die voortvloeien uit een huwelijk dus vallen onder de notie familieleven, dat de band tussen haar en haar dochter dus een feitenkwestie is die de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet in de weg staat, dat aan het bestaan van het gezinsleven of de hechtheid ervan dan ook niet kan worden getwijfeld. Betreffende de motieven in de bestreden beslissing over het gezinsleven, betoogt de verzoekende partij dat dient opgemerkt te worden dat de gebrekkige toetsing aan artikel 8 van het EVRM niet werd uitgevoerd ten aanzien van haar partner K.M., dat in het gevangenisdossier het bewijs wordt toegevoegd van de vele bezoeken die zij brengt aan haar partner terwijl die in de gevangenis verblijft, dat haar partner duidelijk geïdentificeerd wordt als haar vaste partner en dit reeds sinds 2017, dat hun duurzame relatie wordt geminimaliseerd omdat zij niet samenwoonden voordat zij naar de gevangenis moest, dat zij echter al vijf jaar een relatie hebben en zij zouden samenwonen nadat de verzoekende partij de gevangenis zou verlaten, dat de verzoekende partij bijdraagt in de kosten om haar huur te betalen. Daarnaast meent de verzoekende partij dat de verwerende partij verkeerd stelt dat haar verwijdering geen enorm ontwrichtende impact zal hebben op het leven van haar dochter omdat ze niet samenleven, dat nu zij zich de laatste jaren in de gevangenis bevond het inderdaad onmogelijk was dat haar dochter bij haar verbleef, dat het echter steeds de bedoeling is geweest dat haar dochter ook bij haar zou verblijven van zodra zij in vrijheid werd gesteld. Zij wijst erop dat uit de voorgelegde bezoekersoverzichten blijkt dat haar ex-partner haar vaak samen met hun dochter komt bezoeken en dat er tevens bewijs wordt voorgelegd van maandelijkse overschrijvingen van 100 tot 150 EUR aan haar broer die het onderhoudsgeld cash aan haar ex-partner gaf ter financiële ondersteuning van hun gemeenschappelijk kind. Zij argumenteert ook dat het daarbij tevens *quasi* onmogelijk zal worden hun affectieve band te onderhouden vanop afstand, dat haar dochter vier jaar oud is, waardoor zij niet in staat is zelfstandig contact te onderhouden met haar vader, dat zij hiervoor steeds afhankelijk zal zijn van de hulp van anderen, in het bijzonder van haar moeder, dat een vierjarig kind namelijk niet uit eigen beweging een telefoon- of Skypegesprek met haar vader kan tot stand brengen, laat staan hem op eigen houtje gaan bezoeken in Liberia, een land waar zij nog nooit van haar leven is geweest, geen enkele voeling mee heeft noch de taal van spreekt, dat telefonische of online contacten tussen vader en dochter onvermijdelijk erg moeizaam zullen verlopen gelet op haar zeer jonge leeftijd. Daarenboven, zo betoogt de verzoekende partij, beschikt haar dochter niet over de Liberiaanse nationaliteit aangezien zij bij haar geboorte niet erkend kon worden door haar vader, dat zij hierdoor net als haar moeder de Nigeriaanse nationaliteit draagt, dat dit, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, wel degelijk een beletsel vormt om haar vader te gaan bezoeken in diens herkomstland. De verzoekende partij stelt dat er op geen enkel moment werd onderzocht in hoeverre het mogelijk zou zijn voor haar dochter om, al dan niet samen met haar moeder, haar te bezoeken als Nigeriaanse onderdaan in

Liberia, een land waar zij geen enkele binding mee heeft en niet over een verblijfsrecht beschikt, waarbij zij opmerkt dat haar dochter nog niet door haar erkend werd en dus de familienaam van haar moeder draagt, wat voor administratieve problemen kan zorgen bij een bezoek aan Liberia. Zij vervolgt dat bij deze belangenafweging ten slotte geen abstractie kan gemaakt worden van het verbod dat haar werd opgelegd om gedurende tien jaar het Schengengrondgebied te betreden, dat de verwerende partij dient te onderzoeken in hoeverre er beletselen bestaan voor haar dochter om haar te gaan bezoeken in Liberia gedurende de periode van tien jaar dat zij het grondgebied niet meer mag betreden, en of in de tussentijd indirecte contacten met internet en telefoon, die op initiatief van volwassenen tot stand dienen te komen, volstaan om de affectieve band te onderhouden evenals of dit in het belang van het kind is. Zij meent dat het *in casu* duidelijk is dat er ernstige hindernissen bestaan voor haar dochter om contact te onderhouden met haar vader, gelet op haar nationaliteit, zeer jonge leeftijd en gelet op het tienjarig inreisverbod. Zij meent dan ook dat de verwerende partij met al deze feitelijke omstandigheden onvoldoende rekening heeft gehouden in haar beoordeling en hierdoor uiterst onzorgvuldig te werk ging.

Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat het beschermde privéleven erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer bevatten, dat dit in haar geval onder andere bestaat uit het feit dat zij hier al zeer lang verblijft, dat zij hier namelijk *quasi* heel haar volwassen leven heeft doorgebracht en daardoor duurzame banden met haar omgeving heeft opgebouwd, cultureel en economisch geïntegreerd is, hier een partner en dochtertje heeft alsook vrienden en kennissen. Zij betoogt dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat over dit privéleven, dat dit op geen enkele manier in rekening werd gebracht.

Zij stelt dat nu vaststaat dat er wel degelijk sprake is van een gezins- en privéleven en de verwerende partij hiervan op de hoogte was, er gekeken moet worden of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven. De verzoekende partij verwijst naar de lijnen die in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) worden uiteengezet met betrekking tot artikel 8 van het EVRM in geval er een misdrijf werd gepleegd. De verzoekende partij verwijst hierbij naar het arrest Ünür tegen Nederland en stelt dat de Raad de erin vermelde criteria bevestigde in een arrest nr. 197 311 van 22 december 2017. Zij meent dat aldus in geval vreemdelingen die veroordeeld werden voor een misdrijf dient te worden nagegaan of de uitwijzing noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is met het doel van de maatregel, in het bijzonder rekening houdende met de Boultif-criteria, *quod non*.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat *in casu* dus rekening moet gehouden worden met het belang en welzijn van haar dochter en de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden die zij heeft in België. Zij wijst erop dat zij haar gehele gevangenisstraf heeft uitgezeten.

Zij wijst voorts op een arrest van de Raad en stelt dat het niet volstaat louter te verwijzen naar het bestaan van strafbare feiten om beperkende verblijfsmaatregelen op te leggen, waarbij zij stelt dat haar situatie ingrijpend gewijzigd is sedert het plegen van het strafbare feit vier jaar geleden, dat zij namelijk vader is geworden van een dochtertje waardoor zij nieuwe perspectieven heeft gekregen en erg gemotiveerd is om voor haar welzijn haar leven weer op de rails te zetten. Zij betoogt dat gescheiden leven van haar dochtertje en haar niet kunnen zien opgroeien door haar verblijf in de gevangenis erg zwaar op haar weegt waardoor zij haar uiterste best wil doen om nooit meer in die positie te belanden, dat al deze elementen in rekening dienden te worden gebracht door de verwerende partij, *quod non*.

De verzoekende partij meent dat haar geschetste familie-, gezins- en privéleven zwaarder doorweegt dan het belang van de staat haar verwijderd te zien, dat er niet kan worden ingezien waarom de maatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving, noch proportioneel. Zij meent dat de proportionaliteitstoets conform de Boultif-criteria ook als element in rekening had moeten nemen dat zij reeds tien jaar in België verblijft waardoor zij een enorm sterk netwerk heeft uitgebouwd en over een feitelijk gezinsleven beschikt met zowel haar huidige partner als haar eigen dochtertje met wie zij een bijzondere band heeft opgebouwd en voor wie het *quasi* onmogelijk zou zijn contact te onderhouden bij verwijdering, dat daarbij niet uit het oog mag verloren worden dat haar dochter niet de nationaliteit bezit van Liberia en dat naast andere praktische en financiële aspecten dit een ernstige belemmering vormt van haar mogelijkheden om haar vader te gaan bezoeken.

De bestreden beslissing houdt volgens de verzoekende partij geen enkele rekening met het hoger belang van het kind en vermeldt niets over de leeftijd en de kwetsbare positie waarin zij zich bevindt, dat nochtans aan de gezinsband niet getwijfeld wordt in de bestreden beslissing. Zij stelt dat het belang van het kind een essentiële overweging dient te vormen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dat het gaat om haar vierjarige dochter die zal moeten opgroeien zonder vader *“en de manier waarop zij*

geraakt zal worden door de beslissing", dat hiermee onvoldoende rekening werd gehouden door de verwerende partij. Vervolgens geeft de verzoekende partij een theoretisch betoog over het belang van het kind en verwijst naar de rechtspraak van het EHRM in onder meer de zaken Üner tegen Nederland en Jeunesse tegen Nederland. Zij betoogt dat er een brede consensus is dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belang van het hoogste belang is en nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van een uitwijzing moeten onderzoeken om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar het arrest Unuane tegen het Verenigd Koninkrijk waarin het EHRM bepaalde dat de deportatie van een Nigeriaanse man met een strafblad een schending inhield van artikel 8 van het EVRM, daar deze deportatie een onevenredige inmenging in haar gezinsleven zou zijn omdat het haar van haar kinderen scheidde, dat er geen billijk evenwicht werd gevonden tussen het hoger belang van de kinderen en de vrees voor de openbare orde.

De verzoekende partij betoogt voorts dat op geen enkele manier rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en de impact van de bestreden beslissing op het kind, dat de enorme weerslag van de bestreden beslissing op het minderjarig kind nochtans duidelijk is, dat wanneer zij verwijderd wordt, haar kind zal moeten opgroeien zonder vader nu zij het voorwerp uitmaakt van een tienjarig durend inreisverbod, dat het kind haar mannelijk rolmodel zal verliezen zonder te kunnen begrijpen waarom zij verdwijnt, dat de bestaande banden tussen hen zullen verbroken worden en hen de mogelijkheid wordt ontzegd om hun hechte band verder uit te bouwen, dat haar recht om niet van haar ouders te worden gescheiden alsook haar recht om rechtstreeks persoonlijk contact met de verzoekende partij te onderhouden wordt aangetast. Zij meent dat het onderzoek van de verwerende partij uiterst onzorgvuldig was en zij terdege rekening had moeten houden met alle feitelijke omstandigheden van het geval, *quod non*.

3.2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014,

Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

3.2.10. Betreffende de overwegingen van openbare orde

De verzoekende partij betoogt dat het niet volstaat louter te verwijzen naar het bestaan van strafbare feiten om beperkende verblijfsmaatregelen op te leggen, waarbij zij stelt dat haar situatie ingrijpend gewijzigd is sedert het plegen van het strafbare feit vier jaar geleden, dat zij namelijk vader is geworden van een dochtertje waardoor zij nieuwe perspectieven heeft gekregen en erg gemotiveerd is om voor haar welzijn haar leven weer op de rails te zetten. Zij betoogt dat gescheiden leven van haar dochtertje en haar niet kunnen zien opgroeien door haar verblijf in de gevangenis erg zwaar op haar weegt waardoor zij haar uiterste best wil doen om nooit meer in die positie te belanden, dat al deze elementen in rekening dienden te worden gebracht door de verwerende partij, *quod non*.

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij betreffende het gevaar voor de openbare orde en betreffende het gewicht dat *in casu* dient toegekend te worden aan de overwegingen inzake openbare orde in het licht van de afweging overeenkomstig artikel 8 van het EVRM met inbegrip van het hoger belang van het kind, als volgt:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verkrachting - op een kind onder de 10 jaar, feiten waarvoor hij op 20.06.2017 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding. Zo blijkt uit het arrest dd. 20.06.2017 dat betrokkene een zeer jong meisje (net nog geen 6 jaar) verkrachtte: “De handelwijze van de beklaagde getuigt van een manifest gebrek aan respect voor de seksuele integriteit van het nog bijzonder jonge slachtoffer. Door zijn handelingen heeft de beklaagde op brutale wijze seksueel misbruik gemaakt van zijn slachtoffer... Gelet op de aard van de bijzondere ernst van de feiten, de omstandigheden waarin deze werden gepleegd en de persoonlijkheid van de beklaagde is het hof van oordeel dat het opleggen van een maatschappelijke terechtwijzing onder de vorm van een strenge effectieve hoofdgevangenisstraf noodzakelijk is”. Gezien de bijzondere ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

En:

“Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.”

En:

“Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)).”

En:

“Betrokkene heeft bovendien inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt, door bijzonder ernstige handelingen te stellen ten opzichte van een minderjarig slachtoffer. De feiten getuigen allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn eigen kinderen en familieleden. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de

uitoefening van zijn familieleven met zijn vriendin en kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit is zodanig dat zijn familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. (...)

Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.”

Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij zich heeft beperkt te verwijzen naar het bestaan van strafbare feiten om beperkende verblijfsmaatregelen op te leggen. Zij heeft daarentegen uitdrukkelijk gewezen op het gedrag van de verzoekende partij die veroordeeld is voor de verkrachting van een meisje van nog geen 6 jaar, waarbij wordt verduidelijkt dat, zoals blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 20 juni 2017, de handelswijze van de verzoekende partij getuigt van een manifest gebrek aan respect voor de seksuele integriteit van het nog bijzonder jonge slachtoffer, dat gelet op de aard van de bijzondere ernst van de feiten, de omstandigheden waarin ze gepleegd werden en de persoonlijkheid van de verzoekende partij het opleggen van een effectieve gevangenisstraf noodzakelijk is en waarbij hierbij nogmaals uitdrukkelijk gewezen op de bijzondere ernst van de feiten.

Het EHRM heeft geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij er eveneens op gewezen dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden en na een afweging waarbij de relatie met het minderjarig kind werd betrokken geoordeeld dat *in casu* de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de verzoekende partij voortvloeit zodanig is dat haar familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Door te stellen dat haar situatie ingrijpend gewijzigd is sedert het plegen van het strafbare feit vier jaar geleden, dat zij namelijk vader is geworden van een dochtertje en louter beweert dat zij hierdoor nieuwe perspectieven heeft gekregen en erg gemotiveerd is om voor haar welzijn haar leven weer op de rails te zetten, dat gescheiden leven van haar dochtertje en haar niet kunnen zien opgroeien door haar verblijf in de gevangenis erg zwaar op haar weegt waardoor zij haar uiterste best wil doen om nooit meer in die positie te belanden, toont de verzoekende partij niet aan dat op foutieve of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 8 van het EVRM werd geoordeeld dat uit de feiten, waaruit een zeer manifest gebrek aan respect voor de seksuele integriteit van het nog bijzonder jonge slachtoffer blijkt, de bijzondere ernst van het misdrijf blijkt waardoor hieruit voortvloeit, na een afweging waarbij de relatie met het minderjarig kind werd betrokken, dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de verzoekende partij voortvloeit zodanig is dat haar familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij, die in de bestreden beslissing wel degelijk de aanwezigheid van het minderjarige kind heeft betrokken in haar beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris *in casu* een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van het gezin van de verzoekende partij, zoals verder toegelicht, niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde.

3.2.11. Betreffende het gezinsleven

3.2.11.1. Het gezinsleven met de minderjarige dochter en het hoger belang van het kind

Betreffende haar minderjarige dochter betoogt de verzoekende partij dat zij een minderjarige dochter van vier jaar heeft met haar ex-partner, dat deze dochter geboren werd toen zij reeds in de gevangenis zat en zij haar om deze reden niet heeft kunnen erkennen, dat haar dochter met haar ex-partner vaak op bezoek komt in de gevangenis en zij maandelijks onderhoudsgeld betaalt ter financiële ondersteuning van hun gemeenschappelijk kind. Zij stelt dat geen enkele rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en de impact van de bestreden beslissing op het kind en dat de bestreden beslissing niets vermeldt over de leeftijd en de kwetsbare positie waarin zij zich bevindt, dat het gaat om

haar vierjarige dochter die zal moeten opgroeien zonder vader. Zij stelt dat de enorme weerslag van de bestreden beslissing op het minderjarig kind nochtans duidelijk is, dat wanneer zij verwijderd wordt, haar kind zal moeten opgroeien zonder vader nu zij het voorwerp uitmaakt van een tienjarig durend inreisverbod, dat het kind haar mannelijk rolmodel zal verliezen zonder te kunnen begrijpen waarom zij verdwijnt, dat de bestaande banden tussen hen zullen verbroken worden en hen de mogelijkheid wordt ontzegd om hun hechte band verder uit te bouwen, dat haar recht om niet van haar ouders te worden gescheiden alsook haar recht om rechtstreeks persoonlijk contact met de verzoekende partij te onderhouden wordt aangetast. Zij meent dat het onderzoek van de verwerende partij uiterst onzorgvuldig was en zij terdege rekening had moeten houden met alle feitelijke omstandigheden van het geval, *quod non*.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (*“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.”* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

Vooreerst stelt de Raad vast dat het kind niet geboren is binnen een huwelijk met de moeder van het minderjarig kind alsook dat de verzoekende partij het kind niet heeft erkend. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat een erkenning niet mogelijk zou zijn geweest door haar verblijf in de gevangenis, doch toont dit geenszins aan, noch staat dit met overtuigingsstukken. Daarnaast betoogt de verzoekende partij dat zij maandelijks onderhoudsgeld betaalt ter financiële ondersteuning van hun gemeenschappelijk kind, doch ook hier beperkt zij zich tot een loutere bewering. Uit de stavingsstukken die de verzoekende partij voorlegt blijkt dat de verzoekende partij op 3 juli 2020 100 EUR overschreef aan K.Y. voor haar kinderen en op 18 december 2019 100 EUR overschreef aan K.M. *“Reden van betaling: mijn kinderen zorgen”*. Uit de overige stukken die de verzoekende partij voegt en omschrijft in de inventaris als *“overzicht overschrijvingen onderhoudsgeld voor I.M.O.”*, blijkt enkel dat de verzoekende partij aan K.M. bedragen overmaakte met als reden betaling huur of boete. Hieruit blijkt geenszins dat de overgeschreven sommen bedoeld waren voor haar kind of de moeder van haar kind. Bovendien blijkt uit de twee overschrijvingen die als reden de zorg voor het kind vermelden van 18 december 2019 en 3 juli 2020 ook niet dat deze gelden effectief afgeleverd werden aan de moeder van het minderjarig kind. Evenmin geeft de verzoekende partij enige toelichting bij de redenen waarom het geld aan haar broer werd overgemaakt en niet rechtstreeks aan de moeder van haar minderjarig kind. Met de loutere bewering dat haar broer aan wie het geld werd overgeschreven het onderhoudsgeld cash aan haar ex-partner gaf, toont de verzoekende partij dit niet aan. Bovendien blijkt uit twee overschrijven van 100 EUR op 18 december 2019 en 3 juli 2010 geenszins dat er sprake is van het betalen van maandelijks onderhoudsgeld ter financiële ondersteuning van het gemeenschappelijk kind dat geboren werd op 7 januari 2017. Voorts stelt de Raad ook vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de

loutere bewering dat haar kind haar maandelijks tot tweemaal per maand kwam bezoeken tot de corona-epidemie uitbrak. Uit een stuk in het administratief dossier van 28 maart 2017 blijkt dat de verzoekende partij in de gevangenis bezoek krijgt van haar toenmalige partner en hun minderjarige dochter. Voorts blijken geen elementen in die zin uit het administratief dossier. Uit de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde stukken blijkt enkel dat op 4 en 12 januari 2020 een bezoek voor de verzoekende partij gereserveerd werd in de gevangenis door haar ex-partner en haar minderjarig kind. Uit geen enkel stuk blijkt dat het kind de verzoekende partij effectief heeft bezocht in de gevangenis op voormelde dagen. Bovendien kan men bij twee bezoeken kort na elkaar begin 2020 bezwaarlijk gewag maken van maandelijks bezoek en is er aldus geen sprake van regelmatig contact tussen ouder en kind. In zoverre de verzoekende partij zou wensen aan te voeren dat bezoek niet mogelijk was na het uitbreken van de covid-19 pandemie, toont zij geenszins aan dat bezoek vanaf maart 2020 tot op heden op geen enkel ogenblik meer mogelijk was in de gevangenissen. Het laatste contact met haar minderjarige dochter dateert aldus van bijna één jaar geleden.

De Raad stelt aldus vast dat de verzoekende partij het minderjarig kind niet heeft erkend, zij niet afdoende aantoonde dat zij bijdraagt in de opvoeding en de zorg van het kind, zij evenmin aantoonde dat er regelmatig contact is met haar kind, laat staan dat zij haar interesse en engagement ten aanzien van het kind aantoonde. De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat er een goede, sterk afhankelijke band is tussen haar en haar dochter. De loutere verklaring dat zij een erkenningsprocedure zou opstarten zodra zij in vrijheid werd gesteld, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven of van relaties met het minderjarig kind die kunnen vallen onder een beschermingswaardig privéleven.

Gelet op voorgaande vaststellingen, toont de verzoekende partij evenmin aan dat er sprake is van een enorme weerslag en impact van de bestreden beslissing op het minderjarig kind daar haar kind zal moeten opgroeien zonder vader en haar mannelijk rolmodel zal verliezen en maakt zij niet aannemelijk dat er sprake is van hechte banden, zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat hen de mogelijkheid wordt ontzegd om hun hechte band verder uit te bouwen.

Daargelaten voormelde vaststellingen, stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing alsnog is overgegaan tot een belangenafweging betreffende het gezinsleven met het minderjarig kind en het hoger belang van het kind in aanmerking heeft genomen en dit als volgt:

“Betrokkene vulde op 08.12.2020 een vragenlijst “recht om gehoord te worden” aan. (...)

Betrokkene verklaart verder dat hij in België een duurzame relatie, 1 dochter en zijn familie heeft. (...)

Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt ook dat hij door verschillende familieleden bezocht werd in de gevangenis, waaronder zijn dochter, stiefdochter, zijn voormalige partner, (...). Zijn familie bezocht hem voor het laatst in januari 2020. In het administratief dossier kon teruggevonden worden dat zijn voormalige partner, I. G., hun dochter, M., en stiefdochter zich tot op heden in een asielprocedure bevinden. Zijn voormalige partner blijkt reeds sinds 2015 in het Rijk verblijven, waardoor het erg opvallend is dat zij na 5 jaar plots internationale bescherming verzoekt. Hierover dient opgemerkt te worden dat de voormalige partner en kinderen van de betrokkene zelf geenszins verplicht worden België te verlaten. Zij kunnen hun procedure verderzetten en zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Liberia of een andere plaats waar betrokkene zou verblijven. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)).

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit

de verklaringen van betrokkene blijkt bovendien dat hij momenteel een relatie heeft met K. M.i. Er kan dan ook besloten worden dat zijn relatie met I. G. beëindigd werd en dat hij niet langer een gezin vormt met I. G. en met dochter I. M. O.. Betrokkene heeft bovendien inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt, door bijzonder ernstige handelingen te stellen ten opzichte van een minderjarig slachtoffer. De feiten getuigen allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn eigen kinderen en familieleden. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn vriendin en kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit is zodanig dat zijn familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.”

Waar de verzoekende partij betoogt dat er geen enkele rekening werd gehouden met het hoger belang van kind en dat de bestreden beslissing niets vermeldt over de leeftijd en de kwetsbare positie waarin zij zich bevindt, dat het gaat om haar vierjarige dochter die zal moeten opgroeien zonder vader, toont zij geenszins aan, zoals ook zal blijken uit wat volgt, op welke wijze de leeftijd van het kind afbreuk doet aan voormelde motieven waardoor de verwerende partij gehouden was ermee rekening te houden. Daarnaast heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van het kind, de impact van de bestreden beslissing op het kind en de kwetsbare positie van het kind daar zij gescheiden wordt van haar vader, zij zonder vader zal moeten opgroeien en haar mannelijk rolmodel zal verliezen, doch erop gewezen dat het kind en haar moeder geenszins worden verplicht België te verlaten en zij de procedure kunnen verderzetten en kunnen kiezen in België te blijven, dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met haar minderjarige kind niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van de kinderen als van een ouder die wel als gezin samenwoont met de kinderen, en dat contact kan gehouden worden met de verzoekende partij via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Liberia of een andere plaats waar de verzoekende partij zou verblijven, dat hiervoor geen beletselen bestaan.

Met de loutere bewering dat het steeds de bedoeling is geweest dat haar dochter ook bij haar zou verblijven van zodra zij in vrijheid werd gesteld – waarbij tevens kan gewezen worden op de zeer beperkte contacten van de verzoekende partij en haar minderjarige dochter – toont de verzoekende partij *in casu* geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve, kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 8 van het EVRM of in strijd met het hoger belang van het kind heeft vastgesteld dat haar verwijdering geen enorm ontwrichtende impact zal hebben op het leven van haar dochter.

Gezien de verzoekende partij, zoals reeds gesteld, niet aantoont dat er sprake is van regelmatig contact met haar kind, laat staan dat zij haar interesse en engagement ten aanzien van het kind aantoont, kan zij niet dienstig verwijzen naar het arrest Unuane tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM, daar *in casu* uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift en de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat er sprake is van zeer sterke banden tussen de verzoekende partij en haar dochter in die mate dat haar dochter haar nodig heeft, noch dat er sprake is van een acute nood aan de aanwezigheid van de verzoekende partij op het grondgebied omwille van specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de gezondheidstoestand van haar minderjarige dochter of omwille van andere specifieke omstandigheden. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk, gelet op de vaststellingen in onderhavig arrest, dat het bevel om het grondgebied te verlaten een onevenredige inmenging in haar gezinsleven zou zijn omdat het haar van haar minderjarige dochter scheidt en dat er geen billijk evenwicht wordt gevonden tussen het hoger belang van het kind en de vrees voor de openbare orde.

In casu heeft de verwerende partij geoordeeld, het weze herhaald, dat haar minderjarig kind geenszins wordt verplicht België te verlaten en zij haar procedure kan verderzetten en kan kiezen in België te blijven, dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met haar minderjarige kind niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van de kinderen als van een ouder die wel als gezin samenwoont met de kinderen, en dat contact kan gehouden worden met de verzoekende partij via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Liberia of een andere plaats waar de verzoekende partij zou verblijven, dat hiervoor geen beletselen bestaan.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het *quasi* onmogelijk zal worden hun affectieve band te onderhouden vanop afstand, dat haar dochter vier jaar oud is, waardoor zij niet in staat is zelfstandig contact te onderhouden met haar vader, dat zij hiervoor steeds afhankelijk zal zijn van de hulp van anderen, in het bijzonder van haar moeder, dat een vierjarig kind namelijk niet uit eigen beweging een telefoon- of Skypegesprek met haar vader kan tot stand brengen, dat telefonische of online contacten tussen vader en dochter onvermijdelijk erg moeizaam zullen verlopen gelet op haar zeer jonge leeftijd, beperkt zij zich tot loutere beweringen. Zij toont niet aan dat haar minderjarige dochter, met hulp van haar moeder, die haar volgens de verklaringen van de verzoekende partij vergezelt naar de gevangenis, geen telefonisch of online contact kan onderhouden met haar vader. De verzoekende partij toont niet aan waarom het feit dat haar dochter hiervoor afhankelijk is van anderen, waarbij nog dient vastgesteld te worden dat dit normaal gesproken enkel tijdens de eerste levensjaren het geval zal zijn, afbreuk doet aan de vaststelling dat contacten kunnen onderhouden worden.

Betreffende de kritiek dat haar minderjarig kind haar niet op eigen houtje kan gaan bezoeken in Liberia, een land waar zij nog nooit van haar leven is geweest, geen enkele voeling mee heeft noch de taal van spreekt, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat haar minderjarige dochter op eigen houtje naar Liberia kan, doch wel dat de voormalige partner en kinderen van de verzoekende partij niet verplicht worden België te verlaten en zij kunnen kiezen in België te blijven en contact onderhouden met de verzoekende partij via periodieke reizen. Aldus blijkt dat de verwerende partij in het kader van de reizen eveneens gewezen heeft op de moeder van het minderjarig kind. De verzoekende partij betwist niet dat haar minderjarig kind kan vergezeld worden door haar moeder bij een bezoek.

Waar zij betoogt dat haar kind niet over de Liberiaanse nationaliteit beschikt aangezien zij bij haar geboorte niet erkend kon worden door haar vader, dat zij hierdoor net als haar moeder de Nigeriaanse nationaliteit draagt, dat dit, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, wel degelijk een beletsel vormt om haar vader te gaan bezoeken in diens herkomstland, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zij maakt geenszins aannemelijk dat het loutere feit dat het minderjarig kind de Liberiaanse nationaliteit niet heeft, een reis naar Liberia in de weg zou staan.

De verzoekende partij betoogt dat op geen enkel moment werd onderzocht in hoeverre het mogelijk zou zijn voor haar dochter om, al dan niet samen met haar moeder, haar te bezoeken als Nigeriaanse onderdaan in Liberia, een land waar zij geen enkele binding mee heeft en niet over een verblijfsrecht beschikt, doch toont geenszins aan dat er relevante elementen waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en die erop wijzen dat er beletsels zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat het feit dat haar minderjarige dochter geen enkele binding heeft met Liberia en er niet over een verblijfsrecht beschikt, een reis naar Liberia in de weg zou staan. Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat het feit dat zij het kind niet erkend heeft en dus de familienaam van haar moeder draagt voor administratieve problemen kan zorgen, doch toont dit geenszins aan. Evenmin toont zij aan dat zij niet in de mogelijkheid is om in het buitenland haar minderjarige dochter te erkennen, noch dat het feit dat de kind door haar niet erkend is en haar familienaam niet draagt een reis door haar minderjarige dochter vergezeld van haar moeder naar Liberia in de weg zou staan.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de afweging van de verwerende partij dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met haar minderjarige kind niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van de kinderen als van een ouder die wel als gezin samenwoont met de kinderen, en dat contact kan gehouden worden met de verzoekende partij via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Liberia of een andere plaats waar de verzoekende partij zou verblijven, dat hiervoor geen beletselen bestaan, foutief, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd is met artikel 8 van het EVRM of het hoger belang van het kind. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat er beletselen bestaan voor haar dochter om haar te gaan bezoeken in Liberia gedurende de periode van tien jaar dat zij het grondgebied niet meer mag betreden, of voor de indirecte contacten met internet en telefoon, die op initiatief van volwassenen tot stand dienen te komen. Evenmin toont zij aan dat deze contacten niet zouden volstaan om de affectieve band te onderhouden of dat dit strijdig is met het belang van het kind, te meer gelet op het feit dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er een goede, sterk afhankelijke band is tussen haar en haar dochter.

Door het louter stellen dat zij eveneens een inreisverbod van 10 jaar kreeg, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de beoordeling in de *in casu* bestreden beslissing een foutieve of kennelijk onredelijke belangenafweging uitmaakt. Zij maakt niet aannemelijk dat haar kind in de onmogelijkheid

verkeert in het gezelschap van haar moeder, die haar ook vergezelt bij de bezoeken aan haar vader in de gevangenis, haar te bezoeken in het land van herkomst, noch dat zij geen regelmatig contact kunnen onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon en maakt dus geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar Liberia een onoverkomelijke hinderpaal vormt voor haar familie- en gezinsleven, waarvan reeds werd vastgesteld dat een goede en sterk afhankelijke band tussen de verzoekende partij en haar minderjarige dochter niet blijkt.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij bij haar afweging met bepaalde relevante feitelijke omstandigheden onvoldoende rekening heeft gehouden.

3.2.11.2. Het gezinsleven met de partner K.M.

De verzoekende partij betoogt dat de gebrekkige toetsing aan artikel 8 van het EVRM niet werd uitgevoerd ten aanzien van haar partner K.M., dat in het gevangenisdossier het bewijs wordt toegevoegd van de vele bezoeken die zij brengt aan haar partner terwijl die in de gevangenis verblijft, dat haar partner duidelijk geïdentificeerd wordt als haar vaste partner en dit reeds sinds 2017, dat hun duurzame relatie wordt geminimaliseerd omdat zij niet samenwoonden voordat zij naar de gevangenis moest, dat zij echter al vijf jaar een relatie hebben en zij zouden samenwonen nadat zij de gevangenis zou verlaten, dat zij bijdraagt in de kosten om haar huur te betalen.

In de bestreden beslissing wordt er betreffende het gezinsleven met haar partner op gewezen dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij een duurzame relatie heeft, dat haar huidige vriendin K.M. heet, dat de aard en de ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen de andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden, dat uit haar verklaringen blijkt dat zij momenteel een relatie heeft met K.M., dat de verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden, dat het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven niet absoluut is, dat de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven rechtvaardigen, dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd heeft op de openbare orde, dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt, door bijzonder ernstige handelingen te stellen ten opzichte van een minderjarig slachtoffer, dat de feiten allerminst getuigen van verantwoordelijkheid tegenover haar eigen kinderen en familieleden, dat gelet op deze overwegingen haar familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde, dat het feit dat haar familieleden met haar vriendin moeilijker zal verlopen, het loutere gevolg is van haar eigen buitensporig misdadig gedrag, dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit haar gedrag voortvloeit zodanig is dat haar familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde, dat ook wordt opgemerkt dat zij en haar vriendin niet officieel samenwonen en dus geen gemeenschappelijke huishouding hebben alsook dat zij wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België, dat bovendien vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, de verzoekende partij eerst gebruik dient te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden, dat het koppel hun relatie altijd kan verderzetten in het land van herkomst van de verzoekende partij.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk is overgegaan tot het in aanmerking nemen van het gezinsleven met haar partner K.M. en hieromtrent een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft uitgevoerd. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar betoog dat er in wezen op neerkomt dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven. Met haar betoog ontkracht, noch weerlegt de verzoekende partij voormelde belangenafweging.

3.2.12. Betreffende het privéleven

De verzoekende partij wijst erop dat het beschermde privéleven erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer bevatten, dat dit in haar geval onder andere bestaat uit het feit dat zij hier al zeer lang verblijft, dat zij hier namelijk *quasi* heel haar volwassen leven heeft doorgebracht en daardoor duurzame banden met haar omgeving heeft opgebouwd, cultureel en economisch geïntegreerd is, hier een partner en dochtertje heeft alsook vrienden en kennissen. Zij betoogt dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat over dit privéleven, dat dit op geen enkele manier in rekening werd gebracht. Zij meent dat in geval van vreemdelingen die veroordeeld werden voor een misdrijf dient te worden nagegaan of de uitwijzing noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is met het doel van de maatregel, in het bijzonder rekening houdende met de Boultif-criteria, *quod non*. Vervolgens stelt de

verzoekende partij dat *in casu* dus rekening moet gehouden worden met de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden die zij heeft in België. Zij wijst erop dat zij haar gehele gevangenisstraf heeft uitgezeten. Zij meent dat de proportionaliteitstoets conform de Boultif-criteria ook als element in rekening had moeten nemen dat zij reeds tien jaar in België verblijft waardoor zij een enorm sterk netwerk heeft uitgebouwd.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar vriendin en dochtertje kan de Raad verwijzen naar de belangenafweging die omtrent deze relaties werd uitgevoerd in de bestreden beslissing en naar de bovenstaande bespreking hieromtrent.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij beperkt zich immers tot de stelling dat zij hier al zeer lang verblijft, dat zij hier namelijk *quasi* heel haar volwassen leven heeft doorgebracht en tot de stelling, zonder het voegen van stavingsstukken, dat zij daardoor duurzame banden met haar omgeving heeft opgebouwd, cultureel en economisch geïntegreerd is, hier vrienden en kennissen heeft en een enorm sterk netwerk heeft uitgebouwd. Zij toont geenszins *in concreto* een integratie of privéleven aan van een dusdanige intensiteit dat dit een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating had gekregen om in België te verblijven – toont met haar betoog dat zij hier al zeer lang verblijft, dat zij hier namelijk *quasi* heel haar volwassen leven heeft doorgebracht en daardoor duurzame banden met haar omgeving heeft opgebouwd, cultureel en economisch geïntegreerd is en hier vrienden en kennissen heeft, dat zij een enorm sterk netwerk heeft uitgebouwd, geenszins *in concreto* aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven.

Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zouden kunnen verderzetten in hun land van herkomst. De verzoekende partij toont niet aan dat er in het kader van haar privéleven gelet op haar tienjarig durend verblijf in België sprake is van uitzonderlijke omstandigheden waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

3.2.13. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat haar dossier niet grondig werd onderzocht voor het nemen van de bestreden beslissing, noch dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze zijn tot stand gekomen.

Overigens wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen beëindiging van haar verblijf betreft doch een bevel om het grondgebied te verlaten betreft met toepassing van artikel 7, eerste lid 1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de Boultif-criteria en de Europese rechtspraak hieromtrent is in die zin niet dienstig. Desondanks heeft de verwerende partij rekening gehouden met de Boultif-criteria en een uitgebreide belangenafweging gemaakt waarbij zij rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken, minstens toont de verzoekende partij niet aan met welke relevante gegevens de verwerende partij in het licht van de beoordeling of de uitwijzing van de verzoekende partij die veroordeeld werd voor een misdrijf proportioneel is met het doel van de maatregel, ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak acht de Raad, mede gelet op de voormelde vaststellingen, het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris *in casu* een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van de verzoekende partij niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de bepalingen inzake het hoger belang van het kind, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

3.2.14. Voor zover de verzoekende partij nog verwijst naar artikel 3 van het EVRM en artikel 12 van het EVRM in het verzoekschrift zonder op enigerlei wijze uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde artikelen schendt, herhaalt de Raad dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Ter volledigheid wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de schending van artikel 13 van het EVRM niet aannemelijk maakt nu zij haar grieven inzake de opgeworpen schending van de artikelen 3, 8 en 12 van het EVRM met onderhavig arrest behandeld ziet en aan het oordeel van de Raad heeft kunnen onderwerpen.

3.2.15. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad wijst de Raad erop dat, naast het feit dat er geen precedentswaarde kleeft aan deze arresten, de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot voormelde rechtspraak zonder meer transponeerbaar zijn op haar geval.

3.2.16. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

N. VERMANDER